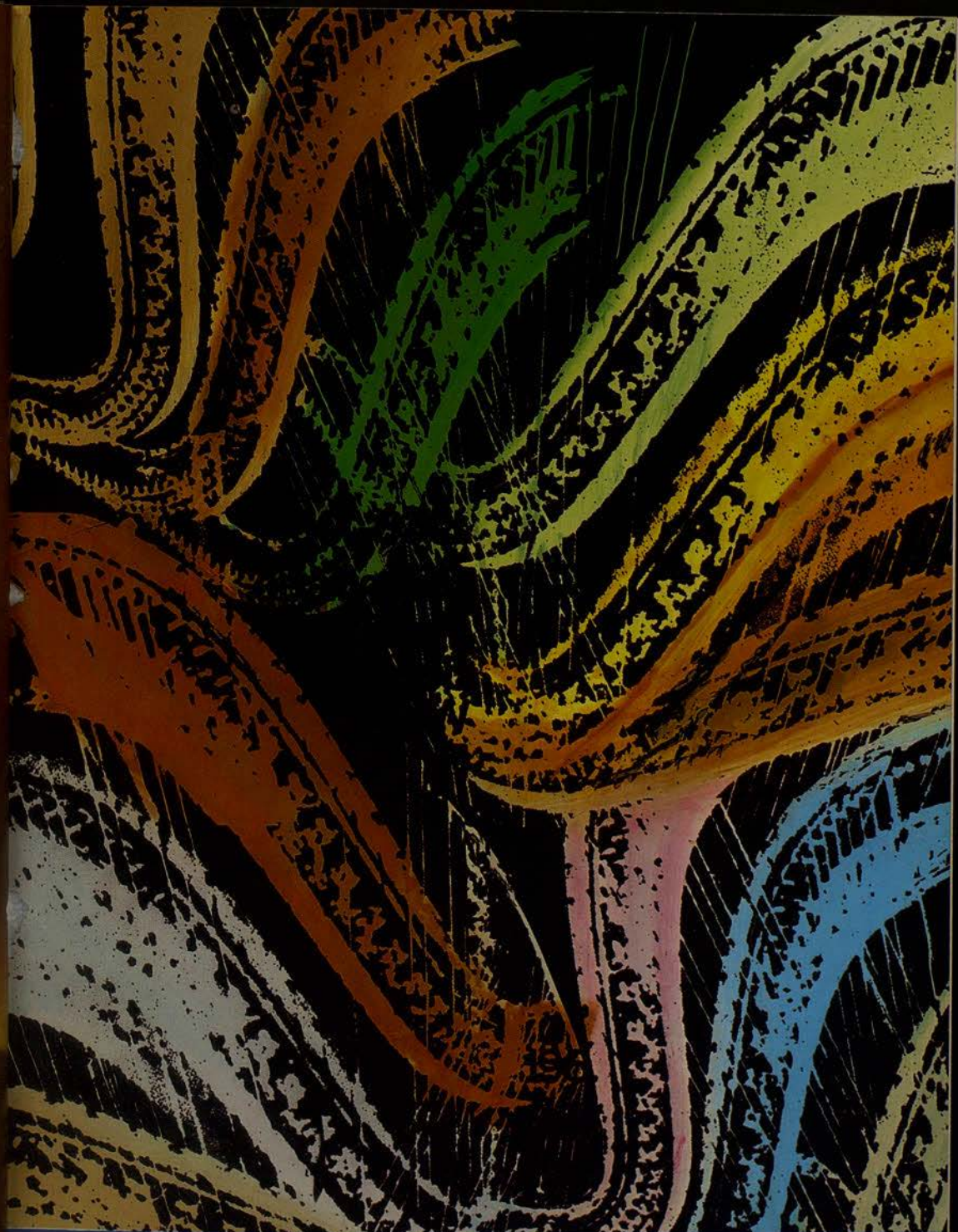

GUIA MUSICAL 1976·77 | **2**

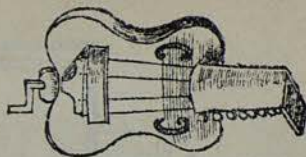
**Només hi manca
el seu nom.**

BANCA CATALANA

Departament de Targetes de Crèdit.

EDITORIAL

DOS CENTENARIS: CASALS I FALLA

El curs musical que amb els múltiples actes del Festival Internacional (concerts, recitals, conferències, mostres de música electrònica, etc.) ha començat amb inusitada empena, té d'entrada, com a rerafons vocacional, dos noms il·lustres: Pau Casals i Manuel de Falla. De moment, sembla que l'únic punt de contacte que agermana aquestes dues personalitats és la data comuna de l'any 1876, en què tots dos nasqueren. Però per poc que ens endinsem en l'estudi de les seves figures, trobarem una sèrie de concomitàncies estètiques i ètiques, que —a la llarga— ens porten a la conclusió que amb les advocacions a Falla i a Casals, no commemoren dues dates de naixença, sinó un sol i únic fet centrat en la mateixa actitud espiritual enfront al fet artístic o creador (component estètic) i enfront a la vida, entesa com un capteniment insubornable quant a la fe en uns principis humanitaris (component ètic). A partir d'aquestes premisses, no és difícil de comprovar les similituds tot just invocades. L'obra de Falla, creador, constitueix un procés de perfeccionament tècnic, a la vegada que d'ascesi espiritual, sensible en cada una de les seves partitures on a la total correcció d'escriptura cal afegir-hi una no inferior depuració expressiva.

L'itinerari artístic de Casals en la seva branca creadora, la interpretació, constitueix una via paral·lela a l'esmentada, encaminada a assolir, d'una banda, la perfecció en les execucions al violoncel i, per l'altra, a aconseguir la interpretació justa i neta de tota adherència extra-musical de l'obra presentada. De fet, hom pensa en les obres per a violoncel sol de Bach, que no estan molt lluny de l'ascetisme expressiu del «Concert» de Falla.

Pel cantó ètic, trobem en Casals i en Falla una molt semblant actitud enfront a la problemàtica política i social d'uns anys crucials. Caldrà repetir-la? En ambdós, la repulsa dels sistemes polítics de la violència i de la força, es traduí no solament en constants i persistents declaracions contra la violència a les consciències —i al físic!, per descomptat— sinó que a més —i a conseqüència de l'actitud— determinà l'exili i la mort a l'estranger, lluny de la pàtria que estimaven.

Potser no ens hem adonat que sota el patrocini dels noms d'artistes de Falla i de Casals, el que homenatgem implícitament en les respectives commemoracions és, a més, el respecte per uns homes que feren bandera del seu nom per a denunciar la injustícia i l'opressió.

MANUEL VALLS

PER AL VOSTRE FILL...

L'ORFEÓ CATALÀ, conscient de la importància que té la formació musical dels infants, organitza el

II CURS D'INICIACIÓ MUSICAL

el mètode que es practica és una síntesi dels establerts pels millors pedagogs musicals europeus (Ward, Orff, Kodaly, etc.), integrat plenament als hàbits del nostre país.

en el desenrotllament de les sessions s'aprofundeix en l'educació de diversos aspectes, entre els quals destaquem: ritme i motricitat, educació de l'oïda, formació de la veu, estètica musical etc.

el curs s'impartirà en tres nivells.

INFANTIL

de 6 a 8 anys sense cap coneixement musical.

ELEMENTAL

de 8 a 11 anys amb lleugers coneixements.

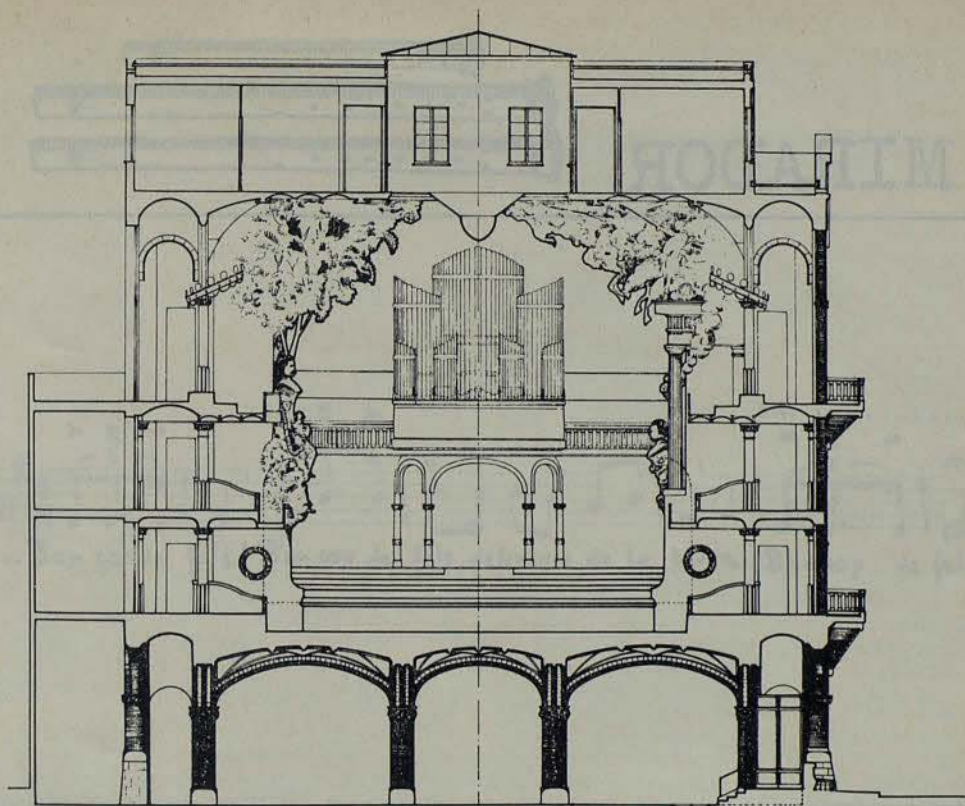
PREPARATORI

d'11 a 14 anys com a preparació per a seguir la carrera oficial en un conservatori.

Direcció del Cours: **Joaquim Garrigosa**

Per a informació i inscripcions dirigiu-vos de 19 a 21 h. a

ORFEÓ CATALÀ, Amadeu Vives, 1 Telef. 301.11.04

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

Un llibre excepcional sobre l'obra més representativa del Modernisme, en una edició extraordinària i única, documentada i profusament il·lustrada.

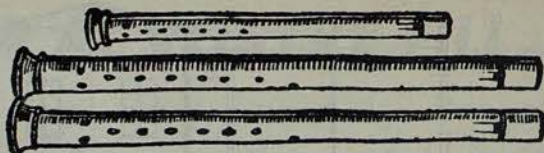
Una visió inèdita del Palau, dins la col·lecció "Art a Espanya".

Textos d'Antoni Sàbat.

Edició en cinc idiomes: català, castellà, francès, anglès i alemany.
130 pàgs. - 143 il·lustracions color.

El trobareu a les llibreries i al "Servei d'Informació" del mateix Palau.

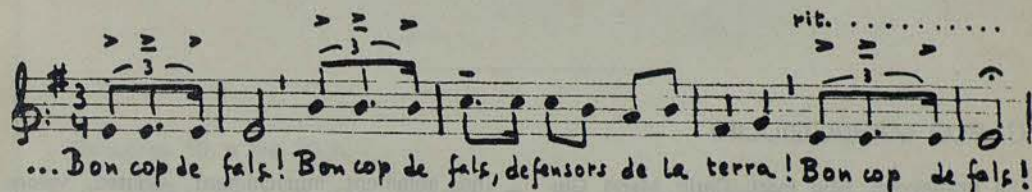
MIRADOR

COM CAL CANTAR «ELS SEGADORS»

No us penséssiu pas que és per deformació professional (en tot cas, ho seria per deformació vocacional per Catalunya i vocació per la música), però m'agradaria que els milers i milers de persones que en les més diverses ocasions volen afirmar a plena veu llur ferma catalanitat cantant «Els segadors» fessin també tot el possible per afirmar-la d'acord amb un mínim d'exigències musicals i de respecte musicals i de respecte envers una de les melodies més belles i més representatives de tot el nostre ric cançoner tradicional i, al mateix temps, envers un dels himnes nacionals de més qualitat musical del món sencer. Cal reconèixer que «Els segadors» —un himne no imposat per ningú, sinó adoptat espontàniament pel poble— és un cant de masses no gaire fàcil i, sobretot, precisament pel que fa a la seva contundent «tornada», però que tampoc no és tan difícil que hom no en pugui cantar correctament i fidelment el text musical, només que hi posi una mica d'atenció i d'esforç. Text musical, d'altra banda,

que com el de totes les cançons tradicionals, té múltiples versions que intenten de traduir, amb més o menys importants variants en llurs transcripcions, l'original melodia popular; versions, a més, que totes elles són igualment vàlides i que responen a una mateixa realitat, tan autèntica l'una com les altres. Com deia, això passa amb tot el nostre cançoner tradicional i amb el de tots els pobles del món, però en el cas concret de «Els Segadors» ens cal saber acceptar unànimement una sola i única versió que permeti la total unisonitat col·lectiva en els aplecs i concentracions massius. No cal dir que en unes altres circumstàncies històriques, no repressives ni prohibitives, això seria molt fàcilment i ràpidament subsanable a través dels mitjans auditius de difusió de masses, des dels radiofònics i televisius fins als discos i cassettes. Però com que les coses encara no van per aquest camí, hem de fiar-nos bàsicament en la difusió a través de l'escriptura musical.

Doncs bé, en aquest sentit, les dues partitures més exteses són la que, per exemple, es va escampar massivament a Sant Boi el propassat dia 11 i que reproduïx (fins i tot amb el mateix dibuix al·legòric) la versió publicada en el «Cançoner Popular» iniciat en 1903 per Aureli Capmany, i l'harmonització de Josep Viader aconsellada pel «Secretariat dels Orfeons de Catalunya», i se ceneix a l'editada en 1937 —a cura de Joan Lamote de Grignon— pel Comissariat de Propaganda de la Generalitat en el primer volum del «CRI» (Cançoner Revolucionari Internacional). Les variants entre una i altra són mínimes i sols afecten algunes divergències rítmiques, de caràcter no essencial i fàcilment unificables en el mateix moment de cantar «Els segadors», mentre qui els dirigeixi tingui un mínim de poder comunicatiu i una certa experiència i domini del cant col·lectiu i massiu. Només cal, doncs, que tothom que vulgui cantar dignament el seu himne nacional faci el petit i necessari esforç d'aprendre'n fidelment la línia melòdica —si coneix el llenguatge musical— o —si no el coneix— de trobar algú capaç d'ensenyar-li aquesta melodia. Repetixo: el problema només es planteja en la «tornada» i quasi exclusivament en la frase «...defensors de la terra...», en la qual una no gaire lògica i una mica forçada aplicació del text a

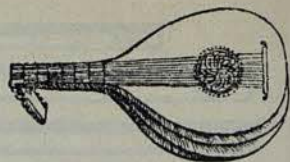
la música, quant a llurs respectives accentuacions tòniques, crea una certa indecisió i confusionisme que desemboquen fàcilment en una inacceptable deformació melòdica; allò que cal tenir molt en compte és mantenir la mateixa nota de la segona vegada que hom canta «falç» en les dues síl·labes següents («de-fen-...»), i apujar melòdicament l'article «la» respecte de la preposició «de» i la síl·laba final de la paraula «ter-ra» respecte de la primera. En altres paraules, cantar exactament la «tornada» segons el text musical que dono, pel qual, quant al ritme, transcriu el del «CRI» i de molts altres cançoners (que té l'eficàcia d'allargar lleugerament, amb una gran força expressiva, la paraula «cop»), i quant a la tonalitat, la que crec de més fàcil lectura (bo i aconsellant, però, de cantar «Els segadors» mig to o un to més alts).

Crec que el nostre estimat himne nacional —tant de temps enyorat!— mereix que no li regategem aquest petit esforç que pot costar-nos de cantar-lo del tot correctament i que donaria com a resultat immediat unes versions col·lectives veritablement homogènies i, per tant, més impressionants encara.

ORIOL MARTORELL

(«Avui», 15 setembre 1976)

PRESENCIA

CARLO MARIA GIULINI

Dia primaveral. Mig matí. Carlo Maria Giulini, al saló de l'hotel on s'allotja, conversa amb Rafael Orozco. Els he deixat treballar i en tornar —al cap d'uns bons tres quarts— encara són al mateix lloc... Segueixen analitzant la partitura del «Concert núm. 1» de Brahms. Sento poc la veu del director; però, de tant en tant, taral·leja algun passatge de l'obra bo i comentant-ne detalls d'accentuació i de fraseig amb el pianista solista. La seva veu és greu, agradable, suau...

S'excusa per haver-me fet esperar. És d'una amabilitat extraordinària. Alt, ben plantat, d'aparença jove, no gens llunyà.

—Està content del concert d'ahir al vespre?

—Moltíssim! No havia dirigit mai a Barcelona. M'ha sorprès el públic, tan entès, tan nombros, tan coneixedor de la Música. I sobretot, m'ha sorprès la gran quantitat de jovent que hi havia. La seva actitud tan atenta, m'ha entusiasmat... També voldria remarcar com han estat d'acollidores totes les persones amb qui he tractat...

—Després d'observar el seu treball amb el pianista aquest matí, voldria preguntar-li una cosa que penso moltes vegades: qui «mana» en la interpretació d'un concert amb solista: aquest o el director?

Mig somriu, pensa les paraules i tot assenyant la partitura de Brahms que té damunt de la tauleta diu:

—Qui mana és, sempre, el compositor, a qui tant el director com el solista serveixen. Evidentment, mai no serà igual la interpretació que d'una mateixa obra i amb un mateix director donaran diferents solistes. Però hi ha un ideal i aquest és el que, tant l'un com l'altre, han de trobar: allò que el compositor vol dir. Jo crec que director i solista han de treballar individualment l'obra, analitzant-la

no solament musicalment —notes, valors, crescendos, disminuendos— sinó en tot el seu contingut expressiu; després ve el treball d'unir criteris, tot «respectant-se» mútuament, i respectant —per damunt de tot— l'autor.

—Això demana, lògicament, molt de temps i de dedicació...

—És per això que no dirigeixo sovint. Jo necessito estudiar molt i fer-ho lentament. La Música és per a mi quelcom d'extraordinari: és preciosa i difícil. I estudiar, és fàcil!; el que és difícil és comprendre. A més de tot això, hi ha l'ardua missió de transmetre al públic, per mitjà de l'orquestra, el missatge del compositor. Sempre ho dic als meus músics: cal trobar la fórmula justa per «traversar» aquests metres que separen la primera filera de violins de la primera filera del públic. Després dels concerts de Barcelona, en tinc a Bratislava, a Amèrica... Però abans d'anar al nou continent, em prendré unes setmanes de pausa...; em cal meditar molt... Sempre ho he fet així. Necessito silenci, tranquil·litat per trobar la manera de «fer-me entendre» després d'haver captat què hi ha en una obra. Si jo ho he entès bé, ben segur que ho donaré clarament als altres, als músics, al públic...

Ha parlat sense que jo m'hagués d'esforçar a penes a fer-li-ho fer. En cap moment no he tingut la impressió que contestés amb fórmules estereotipades. Poques personalitats de la música he trobat tan serenes, segures i amb facilitat de comunicació. L'acolliment del públic barceloní no és res més que la resposta a tot això que ell treballa i de què té cura: transmetre honestament allò que hi ha dins la Música.

M. TERESA GIMÉNEZ

DIMECRES MUSICALS DE RADIO NACIONAL

PROGRAMA DEL MES DE NOVEMBRE

Dimecres 3, a les 20 h.

CENTENARI DE FALLA: FALLA I DEBUSSY

LUIS GALVE, piano
Obres de Falla i Debussy

Dimecres 10, a les 20 h.

CENTENARI DE CASALS: EL VIOLONCEL CATALÀ

LLUÍS CLARET, violoncel
ROSE-MARIE CABESTANY, piano
Obres de Cassadó, Granados, Garreta i E. Casals

Dimecres 24, a les 20 h.

SCARLATTI I ELS CLAVECINISTES ESPANYOLS

RAFAEL PUYANA, clavecí
Obres d'Scarlatti, Soler, etc.

Transmissió directa pel II programa (FM)

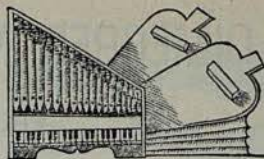
Comentaris: Joan Arnau

Col·labora: Forum Musical

Entrada lliure - Invitacions a les taquilles del Palau

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA
BARCELONA

SCHERZO

PIERRE BOULEZ

Va néixer a Montbrison (França) el 26 de març i realitzà estudis de piano, ones Martenot i matemàtiques. Al Conservatori de París fou alumne d'Olivier Messiaen i de René Leibowitz. A partir de 1945 fou director musical de la companyia de teatre de Jean-Louis Barrault i Madeleine Renaud; amb el recolzament d'aquesta companyia pogué fundar a la seu del teatre Petit Marigny la sèrie de concerts i conjunt instrumental del Domaine Musical a partir del 1954, amb el qual realitzà una importantíssima labor en la difusió de la nova música a França. A partir de 1957 amplia la seva acció com a director d'orquestra simfònica i efectuà una ràpida carrera internacional que el dugué a situar-se com a director permanent de l'Orquestra de la BBC i de la London Symphony. A partir de 1957 fixà la residència a Baden-Baden. El 1971 fou nomenat director titular de l'Orquestra Filharmònica de Nova York; recentment, tornà a França per assumir la direcció de l'IRCAM (Institut per a la investigació Acústica/Música). Aquest any de 1976, centenari de Wagner, ha dirigit la Tetralogia wagneriana; s'havia presentat ja a Bayreuth l'any 1966 amb «Parsifal».

Pierre Boulez és un dels noms fonamentals de la creació musical després de la Segona Guerra Mundial. Tot partint de l'herència de Webern i de Debussy, fou un dels primers a desenrotllar el serialisme integral; més tard,

evoluciona cap a posicions més flexibles però sempre amb una concepció de la música com un problema constructiu que necessita la màxima precisió estructural. L'àmplia carrera com a director d'orquestra ha frenat als últims anys la seva producció de compositor que, això no obstant, no ha cessat. Algunes de les seves obres, com «Le marteau sans maître», són ja punts d'obligada referència de tot un moment de la música occidental.

OBRES PRINCIPALS. — A) Orquestra: «El sol de les aigües» (amb solistes i cor), «El rostre nupcial» (amb solistes i cor), «Doubles», «Poesie pour pouvoir» (amb recitador i cinta magnètica), «Pli selon Pli» (amb soprano solista), «Figures, doubles, prismes», «Llibre per a corda», «Domaines» (amb clarinet solista), «Multiples», «Cummings is der Dichter» (amb cor), «Música en memòria de Bruno Maderna». B) Conjunt de cambra: «Polifonia X», «Le marteau sans maître» (amb solista vocal), «Improvisations I et II sur Mallarmé» (amb solista vocal), «Llibre per a quartet», «Eclat». C) Piano: «Sonata I», «Sonata II», «Sonata III», «Estructures per a dos pianos».

Escrips principals: «Penser la musique aujourd'hui», «Relevés d'apprenti». **Bibliografia:** A. Golea: «Rencontres avec Pierre Boulez», C. Deliége: «Par volonté et par hasard».

T. M.

Amb la col.laboració de
l'INSTITUT ALEMANY DE CULTURA

ORQUESTRA DE CAMBRA DE WÜRTTEMBERG

SUSANNE LAUTENBACHER, violí

JOERG FAERBER, director

PROGRAMA

Concertino en sol major	PERGOLES
Canon i giga	PACHELBEL
Concert per a violí i orquestra en re menor	J. S. BACH
Concert en re	STRAVINSKY
Danses i àries antigues	RESPIGHI

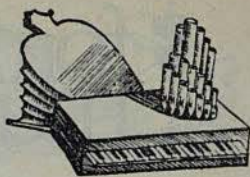
Dimarts, 2 de novembre de 1976, a les 20'30 h.

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

Preus de les localitats: 250 - 200 - 150 - 100 ptes.

Preu especial per a estudiants: 50 ptes.

VIDA MUSICAL

VIENA. — A l'edat de 92 anys morí la vídua del compositor Alban Berg. Feia pocs mesos que havia donat a la Biblioteca Nacional de Viena l'herència d'Alban Berg en partitures originals. Durant l'època nazi, Helene Berg salvà tota l'obra del seu marit. L'any 1965 edità el llibre «Alban Berg; cartes a l'esposa» i quatre anys més tard creà la Fundació Alban Berg.

LUCERNA. — Jesús López Cobos dirigí l'estrena mundial de la nova versió de Halffter de l'«Atlàntida» de Manuel de Falla. Hi intervingueren els Cors, Escolania i Orquestra de la Ràdio de Colònia i els Cors de Ràdio Hamburg; el quadre de solistes era encapçalat per la soprano americana Gwendolyn Killebrew i el baríton alemany Bernhard Hermann.

PARÍS. — Pierre Boulez ha estat nomenat titular de la càtedra d'«Invenció, tècnica i llenguatge musical» del Collège de France.

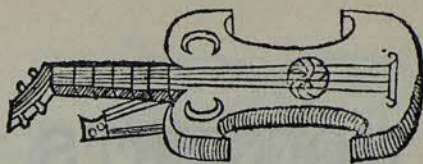
MADRID. — Les Beques March 1976 han estat concedides als següents beneficiaris i per als treballs que són citats: DEPARTAMENT DE MÚSICA: Francesc Bonastre; «El compositor Antonio Rodríguez de Hita (1724-1787). Contribución al estudio de la música coral e instrumental española del siglo XVIII»; J. Briz, «Investigaciones de las técnicas de la composición actual»; Francesc Ribera, «Ampliación de estudios de piano y estudio del método de pedagogía pianística de Marie Jaell»; Miguel Grande, «Estudio de nuevas técnicas e investigación sobre el folklore». El jurat qualificador era integrat per Cristóbal Halffter, Francisco Calés Otero, Enrique Franco

Manera, Bernardo Juliá Rosselló, Leopoldo Querol Roso. CREACIÓ MUSICAL: Francisco Estévez, «Música electrónica viva. La electrónica como elemento transformador de material instrumental. Composición de una obra instrumental para conjunto electrónico vivo y orquesta sinfónica»; Albert Sardà, «Ballet de tema abstracte per a gran orquestra». El jurat qualificador, el formaven Cristóbal Halffter, Francisco José León Tello, Tomás Marco, Xavier Montsalvatge i Luis de Pablo.

MENORCA. — Del 12 al 27 de setembre se celebrà a Maó el III Festival Internacional de Música organitzat per Joventuts Musicals. Hi intervingueren els organistes Esteban Elizondo, Elsa Bolzonello, Guy Bovet i Josep Maria Mas Bonet; el Cor Montserrat de Terrassa (dir.: Joan Casals); el clavecinista José L. González Uriol; el Ballet Contemporani de Barcelona; el quartet vocal Madrigalistas de Madrid; i el P. Federico Sopeña, que pronuncià una conferència en homenatge a Casals en el centenari del naixement.

BARCELONA. — El passat mes de setembre, morí el mestre Joaquim Zamacois. Fill de pares espanyols, va néixer a Santiago de Xile el 1894; nen encara, es traslladà a Barcelona on estudià al Conservatori del Liceu i a l'Escola Municipal de Música. Tot just complerts els vint anys, fou nomenat professor del Conservatori del Liceu; a partir d'aleshores es dedicà a l'ensenyança i a la composició. El 1940 deixà la càtedra del Liceu per a incorporar-se a l'Escola Municipal de Música de Barcelona al qual aconseguí de fer reconèixer com a Conservatori Superior i que dirigí fins la seva jubilació.

MÚSICA 76

BERLIN. — L'Òpera Alemanya de Berlín presentà com a primera estrena de la temporada l'òpera «Kinkakuyi» del compositor japonès Toshiro Mayuzumi, sobre llibret de Claus H. Henneberg basat en una narració de Yukio Mishima.

STUTTGART. — L'obra de Friedrich Schiller «Jungfrau von Orleans» i les actes històriques del seu procés, han estat elaborades per Giseler Klebe per al llibret d'una nova òpera, composta per encàrrec de l'Òpera de l'Estat d'Stuttgart. En lloc de l'orquestra acostumada en obres semblants, Klebe presenta una versió per a quatre pianos, clavicèmbal, arpa, bateria i magnetòfon.

PARÍS. — Al Théâtre de la Ville de París es presentà per primera vegada el Fòrum de Dansa de Colònia i el Ballet d'Hamburg; llurs actuacions varen constituir un èxit rotund.

BADEN-BADEN. — El tema de la setmana musical d'enguany fou «París invitat». Els sis concerts —amb obres de Lully, Bach, Mozart, Schubert, Debussy, Messiaen, Roussel, etc.— foren a càrrec del pianista Michel Béroff, el Trio de Corda Francès, l'Octet de París, l'Orquestra de Cambra Jean-François Paillard i el Conjunt 13 Baden-Baden.

BAYREUTH. — La nova escenificació de l'«Anell del Nibelung» preparada pel centenari dels Festivals de Bayreuth ha provocat grans aplaudiments i tempestes de protestes. Possiblement les reaccions del públic haurien estat menys vives a Kassel, Frankfurt, Londres o en altres teatres on es busca des de fa temps una renovació de la interpretació de Wagner; però a Bayreuth, aquest «Anell» havia de produir un xoc. Per a l'escenificació del centenari, Wolfgang Wagner invità el jove director francès Patrice Chéreau, nascut l'any 1944, a Richard Peduzzi (decorats) i a Jacques Schmidt (vestuari). La direcció musical fou a càrrec de Pierre Boulez, el qual oferí una versió basada en una anàlisi estilística i estructural. Allò que provocà indignacions i entusiasmes fou l'escenificació, els decorats i el vestuari.

BONN. — Més de 400 dansaires i afeccionats de l'estranger i de la República Federal d'Alemanya participaren al IV Taller Internacional de Dansa a Bonn. Onze professors

—entre ells, l'iniciador del Taller, Fred Trauth— dirigiren els 21 cursos, des de la Modern Dance a la pantomima, tot passant per la dansa hindú i la Jazz Dance. Per primera vegada —i amb èxit remarcable— se celebrà també un taller de dansa infantil; i nou fou, igualment, un seminari sobre «teràpia dansa», un mètode desenrotllat pel nord-americà Raoul Gelabert per a buscar les lleis anatòmiques i fisiològiques dels moviments durant la dansa.

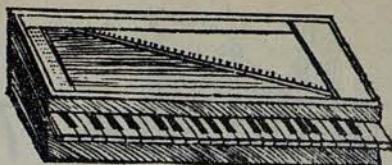
DARMSTADT. — A desgrat de totes les negres profecies dels últims anys, no ha minvat l'interès dels músics joves pels Cursos Internacionals sobre Música Nova a Darmstadt. L'última edició d'aquests Cursos reuní uns 200 participants actius. En estudis d'interpretació treballaren la nova música de cambra amb instrumentistes de tanta experiència com Christoph Caskel, Saschko Gawriloff i Aloys Kontarsky, entre d'altres. Els participants de l'estudi de composició, dirigit per Rolf Gehlhaar, tingueren la possibilitat d'informar sobre les pròpies composicions, d'analitzar obres noves i de treballar ells mateixos en composició. Suscitaren un gran interès els cursos de György Ligeti, Mauricio Kagel i Cristóbal Halffter.

BOLONYA. — «La vida no és cap somni» del belga André Laporte i «Planto por las víctimas de la violencia» de Cristóbal Halffter han estat guardonades, respectivament, amb el Prix Itàlia 1976 i amb el Premi Especial de la RAI.

MADRID. — Federico Sopena ha publicat recentment «Estudios sobre Mahler», volum editat per la Comissaria de la Música. És una aportació decisiva i valuosa per al coneixement i la comprensió d'un autor l'obra del qual és cada dia més admirada.

LOS ANGELES. — Als 73 anys, morí el violoncel·lista Gregor Piatigorsky. Havia nascut el 1903 a Ekaterinoslav (Ucrània). A partir de 1928, realitzà una carrera internacional extraordinària que el convertí —amb Pau Casals— en el violoncel·lista més cèlebre i admirat. El 1937 Piatigorsky assumí la nacionalitat nordamericana; a Estats Units, exercí la direcció de música de cambra del Centre de Música del Festival de Berkshire.

CONCERTS

MÚSICA A MADRID

OCTUBRE

DIA 29

19 h. (Teatro Real). Orquesta Nacional de España; Heinrich Schiff, violoncel; dir.: Zdenek Macal; obres de Dvorak, Txaikowsky.

DIA 30

19 h. (Teatro Real). Orquesta Nacional de España; Heinrich Schiff, violoncel; dir.: Zdenek Macal; obres de Dvorak, Txaikowsky. — 22 h. (Teatro Real) Orquesta Sinfónica y Coro de RTVE; Reingard Didush, soprano; Doris Soffel, contralt; Jan van Ree, tenor; Robert Kerns, baix; dir.: Albert Blancafort; «Elias» de Mendelssohn.

DIA 31

11.30 h. (Teatro Real). Orquesta Nacional de España; Heinrich Schiff, violoncel; dir.: Zdenek Macal; obres de Dvorak, Txaikowsky. — 19 h. (Teatro Real). Orquesta Sinfónica y Coro de RTVE; Reingard Didush, soprano; Doris Soffel, contralt; Jan van Ree, tenor; Robert Kerns, baix; dir.: Albert Blancafort; «Elias» de Mendelssohn.

NOVEMBRE

DIA 3

20 h. (Fundación J. March). Concert de L.I.M. (Laboratorio de Interpretación Musical).

DIA 4

19.30 h. (Sala Fénix). Orquestra de Cambra de Württemberg; Susanne Lautenbacher, violi; dir.: Joerg Faerber; obres de Pergolesi, Pachelbel, Bach, Strawinsky, Respighi.

DIA 5

19 h. (Teatro Real). Orquesta Nacional de España; Ana Higuera, soprano; Joaquín Soriano, piano; dir.: Vicente Spiteri; obres de Baker, Liszt, Brahms.

DIA 6

19 h. (Teatro Real). Orquesta Nacional de España; Ana Higuera, soprano; Joaquín Soriano, piano; dir.: Vicente Spiteri; obres de Baker, Liszt, Brahms. — 22 h. (Teatro Real). Orquesta Sinfónica de RTVE; Rony Rogoff, violi; dir.: Enrique García Asensio; obres de Beethoven, Vieuxtemps, Falla.

DIA 7

11.30 h. (Teatro Real). Orquesta Nacional de España; Ana Higuera, soprano; Joaquín Soriano, piano; dir.: Vicente Spiteri; obres de Baker, Liszt, Brahms. — 19 h. (Teatro Real). Orquesta Sinfónica de RTVE; Rony Rogoff, violi; dir.: Enrique García Asensio; obres de Beethoven, Vieuxtemps, Falla.

DIA 8

20 h. (Sala Fenix). Manuel Carra, piano. Obres de Falla.

DIA 10

20 h. (Fundación J. March). Concert de L.I.M. (Laboratorio de Interpretación Musical).

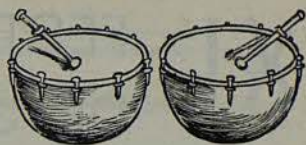
DIA 12

19 h. (Teatro Real). Orquesta Nacional de España; Michel Dalberto, piano; dir.: Rafael Frühbeck de Burgos; obres de Hindemith, Mozart, Mussorgsky/Ravel.

DIA 13

19 h. (Teatro Real). Orquesta Nacional de España; Michel Dalberto, piano; dir.: Rafael Frühbeck de Burgos; obres de Hindemith, Mozart, Mussorgsky/Ravel. — 22 h. (Teatro Real). Orquesta Sinfónica de RTVE; Fernando Puchol, piano; dir.: Enrique Jordá; obres de Falla, Rimsky-Korsakov, Borodin, Wagner.

DISCO-NOTICIA

EL FESTIVAL WAGNERIA. Si algun dels múltiples Festivals de Música que proliferen darrerament arreu pot ostentar la patent de més antic, és indubtablement el de Bayreuth. És l'únic també dedicat íntegrament a l'obra d'un compositor. Aquest fenomen, pràcticament únic i singular en la història de la música té ara una conseqüent perllongació més enllà del lloc físic de la ciutat alemanya. Per a commemorar els cent anys d'aquesta constant manifestació wagneriana ha estat acomesa una empresa discogràfica de gran importància: l'edició de les gravacions directes dels Festivals de Bayreuth. Es tracta d'una edició commemorativa que, per si mateixa, esdevé ja un autèntic festival discogràfic. Les deu òperes de Wagner representades tradicionalment a Bayreuth des de la inauguració del teatre l'any 1876 són recopilades en versió íntegra en tres magnífics àlbums. El llançament comercial està concebut en forma d'oferta a preus reduïts. Els més famosos solistes wagnerians sota la batuta de grans directors i amb els cors i orquestra del Festival s'apleguen en aquesta monumental i extraordinària col·lecció que comprèn un total de 41 discos que cal qualificar d'excel·lents.

Heus ací un breu índex:
Volum I: El vaixell fantasma (Anja Silja, Res Fischer, Franz Crass, Josef Greindl, Fritz Uhl,

Georg Paskuda. Dir.: Wolfgang Sawallisch). Tannhäuser (Anja Silja, Grace Bumbry, Wolfgang Windgassen, Josef Greindl, Eberhard Waechter, Gerhard Stolze, Franz Crass. Dir.: Wolfgang Sawallisch). Parsifal (Irene Dalis, Jess Thomas, George London, Hans Hotter, Martti Talvela, Gustav Neidlinger. Dir.: Hans Knappertsbusch).

Volum II: L'anell del Nibelung: L'or del Rhin - La Walkyria - Sigfrid - El capvespre dels déus. (Birgit Nilsson, Anja Silja, Leonie Rysanek, Erika Köth, Martha Mödl, Wolfgang Windgassen, James King, Erwin Wohlfahrt, Theo Adam, Gerd Nienstedt, Josef Greindl, Thomas Stewart, Gustav Neidlinger, Martti Talvela, Kurt Böhme. Dir.: Karl Böhm.)

Volum III: Lohengrin (Franz Crass, Jess Thomas, Anja Silja, Ramon Vinay, Astrid Varnay, Tom Krause, Nils Möller, Gerhard Stolze, Klaus Kirchner, Zoltan Kelemen. Dir.: Wolfgang Sawallisch). Tristany i Isolda (Birgit Nilsson, Christa Ludwig, Wolfgang Windgassen, Martti Talvela, Eberhard Waechter, Claude Heater, Erwin Wohlfahrt, Peter Schreier. Dir.: Karl Böhm). Els mestres cantors de Nuremberg (Karl Ridderbusch, Hans Sotin, Klaus Hirte, Jean Cox, Frieder Stricker, Hannelore Bode, Anna Reynolds, Bernd Weikl. Dir.: Silvio Varviso).

XI FESTIVAL INTERNACIONAL DE JAZZ DE BARCELONA

Patrocinat per l'Excm. Ajuntament de Barcelona i RTVE

Organització: HOT CLUB DE BARCELONA

Del 4 al 12 de novembre de 1976

Dijous, 4
a les 21 h.

SONNY ROLLINS i el seu conjunt

Divendres, 5
a les 21 h.

ODETTA - ELLIS LARKINS

Dimarts, 9
a les 21 h.

GIL EVANS i la seva gran orquestra

Dijous, 11
a les 21 h.

MUDDY WATERS i el seu conjunt

Divendres, 12
a les 21 h.

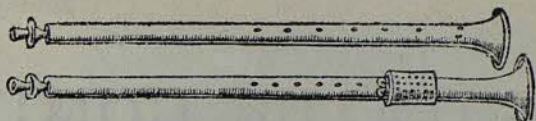
ALPHONSE MOUZON i el seu quartet

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

Localitats i informació: HOT CLUB DE BARCELONA - Tel. 318 55 91

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA - Tel. 301 11 04

DISCOS

SCHOENBERG: «Moses und Aron». Günter Reich, Louis Devos. Orquestra i Cors de la Radiodifusió austríaca. Dir.: Michael Gielen. PHILIPS 67 00 084/02.

Ja és sabuda la transcendental importància en la vida de Schoenberg de la seva estada a Barcelona. És aquesta ciutat on els constants replantejaments estructurals i conceptuals de la seva obra troben un clima adient per a una nova etapa, que no havia d'ésser molt intensa, però sí elaborada. Les vicissituds personals influeixen en l'obra del compositor i aquesta se'n ressent. En la darrera etapa de la seva vida l'antisemitisme nazi obliga el compositor a un exili que si bé li permeté de finir els seus dies sense trasbalsos no contribuï precisament a la continuació de la seva obra.

L'obra primordial i essencial de Schoenberg està pràcticament compresa dins el període més interessant i intens: 1908-1915. Dues de les seves quatre òperes són d'aquest període: «Erwartung» i «Die glückliche Hand». És l'època del «Pierrot lunaire». Anys després sorgeix la tercera producció per al teatre, «Heute auf Morgen» (1929) que, al costat de les «Variacions per a orquestra», són les obres més importants del període marcat per un retorn al «classicisme». La seva quarta òpera és el fruit de molts anys d'instabilitat, de tancament interior, d'escassa producció. En morir —1951— deixa inacabat el seu «Moses i Aaró» que havia iniciat el 1932, i que no seria conegut del tot fins a l'estrena pública anys després de la seva mort.

Aquestes vicissituds, el fet mateix d'ésser la darrera manifestació de la seva obra, fa que sigui del tot convenient conèixer-la a fons a fi de completar la visió global d'una producció transcendental. Sobre un text no massa reeixit el compositor dibuixa magistralment el joc de forces —materialisme/idealisme— amb un llenguatge sempre renovat i que és essencial en l'obra.

Cal dir que la versió de Michael Gielen és del tot convincent. Musicalitat, fidelitat a l'espirit schoenbergià, tractament expert i segur d'una obra singular i difícil, però que cal posar —el temps ho reclama— a l'abast de tots. Extraordinària la participació de Reich i Devos. El Premi Mundial del Disc de Montreux (1975) és del tot justificat.

BRUCKNER: Integral de les Simfonies. Orquestra del Concertgebouw d'Amsterdam. Dir.: Bernard Haitink. PHILIPS 67 17 002/12.

L'obra monumental simfònica de Bruckner ha estat reunida en una col·lecció que té un atractiu extraordinari: la desmitificació d'un concepte inexacte profusament reiterat. La proverbial massificació, l'ampul·losa i farragosa prolixitat i atapeïment, no semblen ja un «handicap» seriós per a comprendre i valorar el simfonisme brucknerià després de les versions de Haitink, d'una expertesa sense límits. El director holandès —amb la seva famosa orquestra d'Amsterdam— repeteix (però, ara, potser amb mèrit superior) la inestimable aportació feta anteriorment amb l'obra de Mahler. En el cas de Bruckner, per les raons esmentades i pel fet absolut d'ésser encara més desconeguda, el treball realitzat és d'una singular importància. Haitink, no cal repetir-ho, és un expert i coneixedor absolut de la formació orquestral. És a través d'aquest essencial conducte i en un nivell sempre excel·lent que pot transmetre amb totes les garanties l'obra del compositor austríac.

Les nou simfonies de Bruckner tenen una importància excepcional per a comprendre el desenrotllament d'aquest gènere simfònic. El caràcter i les peculiars singularitats d'una personalitat sincera i humil segellen l'obra del compositor que supera la seva etapa estrictament religiosa per a emprendre una vasta i impressionant producció simfònica. El problema de les versions brucknerianes —que ja es plantejà en vida del compositor— no ha estat superat encara. És per això que, ara, més que significar quina és l'adequada valoració de la seva obra, cal remarcar els criteris que la fan viable. La insistència en el tractament de Haitink mai no serà suficient per posar de relleu la visió conceptual i de tractament que exigeix l'obra simfònica de Bruckner.

A través d'aquest voluminós compendi discogràfic —dotze discos— les nou simfonies brucknerianes són tractades, sense perdre de vista les referències històriques, amb un plantejament total i convincent de l'orquestra moderna. Quina altra millor contribució podia fer-se a l'obra de Bruckner sinó aquesta aportació lluminosa i convincent? — A. S.

GUIA DE CONCERTS

DATA	LOCAL	CONCERT
OCTUBRE		
29, divendres 21 h.	Palau	Orquestra Ciutat de Barcelona. Cor Madrigal de Budapest. Klara Takacs, contralt. Katalin Szokefalvy Nagy, Csilla Otvos, sopranos. Dir.: Ferenc Szekeres. «Orfeo ed Euridice» de Gluck (FIMB 1976).
30, dissabte 16.30 h.	Església Jesús de Gràcia	Cor Madrigal. Orquestra de Cambra de l'Ateneu Barcelonès. Solistes vocals i instrumentals. Dir.: Manuel Cabero. «Passió segons St. Joan» de Bach.
21 h.	Monestir St. Pere de les Puel·les	Solistes de Sofia. Dir.: V. Kazandjiev. Obres de Purcell, Corelli, Bach, Kazandjiev, Mozart («El Festival als Barris» - FIMB 1976).
21 h.	Església St. Cristòfor	Orfeo Atlàntida. Dir.: Antoni Coll. Polifonia religiosa, cançons populars, obres per a cor i cobla («El Festival als Barris» - FIMB 1976).
21 h.	Església St. Miquel del Port	Quintet de Metall d'Annapolis. Obres per a instruments de metall («El Festival als Barris» - FIMB 1976).
21 h.	St. Pau del Camp	Cor Madrigal de Budapest. Dir.: Ferenc Szekeres. Obres de Palestrina, Le Jeune, Bonnet, Arcadelt, Vecchi, Bartok, Kodaly («El Festival als Barris» - FIMB 1976).
31, diumenge 21 h.	Església St. Medir	Solistes de Sofia. Dir.: V. Kazandjiev. Obres de Purcell, Corelli, Bach, Kazandjiev, Mozart («El Festival als Barris» - FIMB 1976).
21 h.	Església St. Andreu	Orfeo Atlàntida. Dir.: Antoni Coll. Polifonia religiosa, cançons populars, obres per a cor i cobla («El Festival als Barris» - FIMB 1976).
21 h.	Llars Mundet	Quintet de Metall d'Annapolis. Obres per a instruments de metall («El Festival als Barris» - FIMB 1976).
21 h.	Església Sta. Maria del Taulat	Cor Madrigal de Budapest. Dir.: Ferenc Szekeres. Obres de Palestrina, Le Jeune, Bonnet, Arcadelt, Vecchi, Bartok, Kodaly («El Festival als Barris» - FIMB 1976).
NOVEMBRE		
2, dimarts 20.30 h.	Pompeia	P. Robert de La Riba, orgue. Obres de Bach.
20.30 h.	Palau	Orquestra de Cambra de Württemberg. Susanne Lautenbacher, violí. Dir.: Joerg Faerber. Obres de Pergolesi, Pachelbel, Bach, Strawinsky, Respighi (Forum Musical - Institut Alemany de Cultura).

TEMPORADA 1976-77 - 29 octubre 1976 - Núm. 2 - Edició de 15.000 exemplars.

Editat per FORUM MUSICAL - Amadeu Vives, 3, 3.er - Tel. 317 99 28/82 - Barcelona-3

Publicitat: PUBLI/TEMPO - Amadeu Vives, 3, 3.er Tel. 301 33 93 - Barcelona-3

NOTES IMPORTANTS: Els actes començaran puntualment a l'hora indicada. No serà permesa l'entrada del públic a la sala de concerts durant la interpretació de les obres. No és permès d'obtenir registres o gravacions magnetofòniques de les obres programades així com tampoc de fer fotografies o de realitzar films a l'interior del Palau durant la celebració dels actes.

mm
musical
SADI^M

Calaf, 52 · T.2114273 · Barna. 6
división organos

división pianos.

Av. Francisco Cambó (Av. Catedral), 10
Tels. 3196096 · 3106912 Barna, 3

JORQUERA V PIANOS

Parfum Madame Rochas

PARIS

